

MI MLADI BORCI

STANOVSKI TEDNIK ZA SLOVENSKO DIJAŠTVO. — IZHAJA VSAK PETEK. — LETNA NAROČNINA: DIJAŠKA 16 DIN, NEDIJAŠKA 26 DIN, PODPORNIA VSAJ 30 DIN. — POSAMEZNA ŠTEVILKA 75 PAR. — UREDNIŠTVO IN UPRAVA V LJUBLJANI V STRELIŠKI ULICI 12/II. — ČEKOVNI RAČ. ŠT. 16.078.

LETO I.

LJUBLJANA, PETEK, 4. DECEMBRA, 1936.

ŠTEV. 12.

ROSITE NEBESA...

V adventu pričakujemo Odrešenika. Kličemo ga, hrepenimo po njem. Iz teme kličemo po luči, iz viharja hrepenimo v pristan.

Ves svet danes išče Odrešenika. Izgubil ga je in se pogreznil v temo. Grozna noč in razdirajoči viharji divjajo preko zemlje in pogubljuje duše. Rusija, Mehika, Španija, vsa Evropa, ves svet in duše, duše nesrečne, prevarane in oropane, obupno kličejo po odrešeniku...

Kje si, rešenik, kdo si?

Denar? — Nakopičil se je pri nekaterih in jih pustil razočarane. Množice je pahnil v neizmerno bedo, ki vpije v nebo po maščevanju.

Uživanje? — Razrvalo je človeka, otopilo ga, končno ga zapustilo in vrglo v obup.

Znanost? — Povzdignila se je do neba, zdrznila se je in nema obstala pred ugankami, katerim nikdar ne bo kos.

Brezboštvo? — Obljubilo je človeštvu raj na zemlji, prineslo pa je vojske, zločinstvo, razdejanje, ogenj in kri...

Mar res ni odrešenika?

O, je! On je, ki kličemo po njem: Rosite, nebesa, od zgoraj in oblaki dežite Pravičnega! (Iz 45, 8).

On je, ki ga te dni pričakujemo. On je pravi Rešenik, Bogočlovek, ki je prinesel na svet evangelij resnice in ljubezni. On je, ki je o sebi dejal, da je Pot, Resnica in Življenje!

Njega rosite, nebesa!

Rosite ga najprej v naše duše, da ga popolnoma spoznajo, v naša srca, da se vnemejo in spokore.

Rosite ga v srca naših tovarišev, ki so zašli in pravtako hrepene po rešitelju in ga iščejo, a pravega najti ne morejo!

Rosite ga vsem ljudem, dobrim in hudobnim! Naj jih prerodi in razsvetli, naj omeči njihova srca in jih nagne, da se ozro vanj, ki je luč sveta, da ga poslušajo, da ga slede, kakor ovce dobremu pastirju!

DISCIPLINA IN BORBENOST

Prešiniti nas mora osnovna resnica: v odločilno borbo z organiziranim komunističnim brezboštvom se more spustiti le taka sila, kot je katoliška Cerkev.

Neprestano pa je treba poudarjati, da bo v tej borbi zmagala le ona katoliška mladina, ki je živo, zavestno in celotno katoliška; mladina, ki z načeli ne baranta, ki je disciplinirana, borbena, ki hoče to, kar hoče Cerkev.

Ko nas bo ta resnica popolnoma osvojila, takrat nam bo uspeh zagotovljen. Le močna, udarna in dosledna katoliška mladina bo zgradila lepšo bodočnost narodu in družbi.

»Uspeh vsakega boja je odvisen od poguma, pameti in discipline.«

Katolicizem je po svoji naravi borben in osvaja-

jalen, ali pa ni katolicizem, temveč kvietizem.

Vsako katoliško organizacijo mora odlikovati duh osvajalnosti. Kjer tega duha ni, tam je potvorba katolicizma, ohromelost, kvas, ki ne prekvasuje.

»Božje kraljestvo silo trpi in le tisti, ki silo rabijo, si ga bodo osvojili.«

Borbenost si je treba izoblikovati, vzgojiti prav tako kot ponižnost ali čistost ali krščansko ljubezen.

Naše gibanje mora preplaviti vso lepo slovensko zemljo, v naših strumnih vrstah se mora zbrati vsa slovenska dijaška mladina. Mi moramo povesti svoje čete v boj za lepšo socialno bodočnost, v boj proti brezbožnemu komunizmu.

Naša moč je silna, z nami je Bog!

„Immortale Dei“

V kratkem izide v zbirki »Naša pot« znamenita Leonova okrožnica »Immortale Dei«. V njej je veliki papež na klasičen način s krščanskega stališča obrazložil naloge države in medsebojno razmerje med Cerkvijo in državo.

Ob zatonu viharnega 19. stoletja so nastopili novi podvigi in uspehi tehniškega in znanstvenega napredka, svet so pretresale nove teorije in nauki o nalogah človeške družbe, vstajala je po propadu absolutizma nova doba socialne miselnosti, ki je stavljal države pred popolnoma nove naloge, na drugi strani pa se je košatila premoč in brezobzirnost kapitalizma. Leon XIII. je opomnil katoličane na veliki pomen napredka nove dobe in jim začrtal njihove naloge za prihodnja desetletja.

V uvodu papež predvsem zavrne stari očitke, da je Cerkev nasprotna državi in da tekmuje z njo v posvetni oblasti. Papež poudarja, da ima moderna država za edino vodilo svoje oblasti svoje pozitivno postavljeno pravo, ne glede na neminljiva načela, dana človeški družbi od Boga.

Predvsem papež obrazloži pomen in naloge države. Človeška družba teži že po naravi k združevanju v države, ki imajo, da lahko obstanejo, pravico do oblasti, to pa v njihovem imenu izvršujejo vladarji. Ob tej priliki opozarja na njihovo veliko odgovornost pred Bogom, opozarja pa tudi državljanje, da so dolžni zakonito oblast spoštovati in se ji pokoravati. Dolžnost države je, da izkazuje čast in spoštovanje Bogu, katerega družba na zemlji je katoliška Cerkev.

V nadaljnjem dokazuje papež, da je Cerkev popolna družba kakor država, a od nje popolnoma različna; zgodovina nam kaže, da so vladarji in državniki Cerkev kot tako priznavali in sklepali z njo pogodbe konkordate, konvencije.

Nato očrta papež razmerje, ki naj vlada med Cerkvijo in državo, in posledice tega razmerja. Tu papež z vso natančnostjo rešuje veliki spor srednjega veka med državo in Cerkvijo, ko pravi v znamenitem stavku o državni in cerkveni oblasti in o njunem delokrogu: Utraque potestas in suo genere est maxima, t. j. tako državna kot cerkvena oblast je vsaka v svojem delokrogu najvišja. Obe oblasti pa izvira od Boga: »Bog je izročil, pravi papež, skrb za človeški rod dvema oblastema, cerkveni in državni, prvo je postavil za božje, drugo za svetne zadeve...« Ker pa imate obe oblasti iste podložnike, se more zgoditi, da ena in ista zadeva spada v pristojnost obeh, čeprav seveda ne na enak način. Zadeve, ki se tičejo zveli-

Borci smo t. j. borci za Kristusa, borci za njegove tako realne ideale, borci za njegovo kraljestvo na zemlji, kratko: borci v Kristušovih vrstah.

V dva tabora se čedalje vidneje cepi svet. Pravim: čedalje vidneje — saj sta bila ta dva tabora na svetu že, odkar biva na njem človeštvo. Bog ju je napovedal že ob zori človeštva v raj. »Sovraštvo bom naredil med teboj, o kača, in med Ženo, ki jo bom, ko pride čas, poslal na svet — sovraštvo in boj med tvojo zalego in med otroki Brezmadežne« — od tedaj naprej sta bila na svetu vedno ta dva glavna tabora. Celo vera naših poganskih očetov se je kakor v megli zavedala te stare napovedi, ko je kazala na boj med lučjo in temo, med gorkim letnim časom in zimo.

Ali če je bil na svetu vedno boj, vedno zlasti med satanom in njegovimi privrženci z ene, in med Sinom Brezmadežne in in njegovimi zvestimi z druge strani, pa stopa danes zalega kače v obliki komunizma in boljševiskega brezboštva posebno izizvalno na dan in prav nič ne skriva, da hoče začeti najljutejši boj z otroki Brezmadežne, boj na nož, boj na življenje in smrt. Zmagali bomo tako gotovo, kakor je Bog v nebesih, — ali neprecenljiva škoda je za vsako dušo, ki si jo osvoje satan in njegovi, škoda zlasti otroških in mladih duš, ki jih hoče zastropiti komunizem. Zato hočemo biti borci!

Borci na dveh frontah! Prvič na fronti lastnega srca, da, pred vsem tu neustrašeni borci Kristusovi! Le če bomo tu zmagoviti, bomo porabni borci tudi v velikem boju med kačo in Brezmadežno — na fronti, ki sega do enega kraja zemlje do drugega.

Zato, borci, z vsem srcem — z vso dušo — z vsem mišljenjem — z vsemi močmi k celemu Kristusu!

Velepomembni in lepi so bili za sv. Janeza Zlatoustega obredi pri sv. krstu. Ko so odrasle katehumene oblekli v dolgo obleko iz belega platna in jih mazilili, so se ti »beli« obrnili najprej proti zapadu — simbolu teme, noči, satana — in govorili: »Odpovem se ti, satan, in tvojemu blesku (pompé = poganskem gledališču in cirkusu, grehu sploh, vsakovrstnim vražam in prazni veri itd.) in tvoji službi in tvojim angelom.« Nato so se obrnili proti vzhodu — simbolu luči, dneva, Kristusa — in se zavezali:

»Syntássomai soi Christè!«

t. j. »uvrstim se v tvojo vojsko, o Kristus« — besede vzete po prisegi tedanjih vojaških novincev.

»Συντάσσομαι σοι, Χριστέ!«

To geslo mora družiti vse Kristusove borce. To mora biti naša jutranja in naša večerna molitev in sploh nepreklicno mišljenje našega zvestega srca.

čanja duš, spadajo pod oblast Cerkev, zadeve, ki se tičejo svetnih stvari, pa pod oblast države. »Skupne zadeve pa, pravi papež, naj se rešijo po sporazumu med papežem in poglavarjem države.

Nato pokaže papež razliko med državo, ki stoji na krščanskih temeljih, in državo, ki je versko indiferentna ali protivverska in pokazuje iz zgodovine posledice obeh stališč.

V nadaljevanju zavrača papež znani očitke, da Cerkev nasprotuje znanstvenemu napredku. Nato očrta naloge in dolžnosti katoličanov v javnem in zasebnem življenju. Naj

omenimo vsaj nekatere temeljne naloge, ki jih omenja papež: V zasebnem življenju naj se katoličan ravna po zapovedih in odločbah Cerkev (sv. stolice); njen nauk naj, če je treba, tudi javno priznava. Katoličani pa se naj udeležujejo tudi v javnem političnem življenju, ker le tako bodo lahko priborili katoliški Cerkvi ugled, ki ji pripada. Ako gre za večne dobrine, naj se katoličani ne cepijo in naj ne povzročajo razporov; v zgolj političnih zadevah pa naj ne obsojajo krivično nasprotnikov, ki zagovarjajo drugačno mnenje.

Viharji nad Španijo

Zapuščeni zavodi

Sedaj so bili samostani prazni. Gimnazije so pač imele nekake učitelje, ki so jih poklicali z vseh strani, niso pa imele učencev. Kaj storiti? V nekaterih krajih so v te velike zgradbe prenesli v ljudske šole. V Sarriji, kjer je prej nekako 2000 učencev imelo prostora v velikanskem zavodu z biološkim in kemičnim inštitutom, je bilo potem 200 učencev ljudskih šol; vse drugo je ostalo prazno. V Madridu, v Valenciji in Valladolidu je bilo podobno. V Malagi, Salamanci, Virgu, Gijonu itd. stoji samostani še danes brez uporabe. Na zvezdarno v Tortosi so iz Madrida poslali komisijo, da bi jo prevzela. Njeni člani pa so spoznali, da o vsem tem ničesar ne razumejo in so se spet vrnili domov. To je edina hiša, kjer so jezuitski učenjaki delali še naprej in razpošiljali med drugim vremenske napovedi za celokupno plovstvo zapadnega Sredozemskega morja. Dijaške hiše s knjižnicami itd. pa so bile zaprte.

Bolnica za gobavce

Neki jezuitski pater je v bližini Valencije z milodari postavil veliko bolnico za gobavce in je tu ustvaril zavod, ki je edinstven v Evropi. Velik kip Srca Jezusovega stoji sredi posestva. Pod Zveličarjevo zaščito se je tu izvršilo neizrekljivo mnogo dobrega. Od vlade pa je prišel zdravnik. Patre, ki so imeli vodstvo in dušno pastirstvo v rokah, so odstavili. Ko je direktor vodil nove gospode po posestvu in so prišli pred kip, so dejali: »To sleparijo bomo v kratkem času odstranili!« Vpeljali so sedaj novi hišni red, zaprli kapelo, odstranili pobožne slike, službo božjo in molitev, ki edina more tolažiti nesrečne. Bolnikom so prepovedali vse katoliške časopise; smeli so čitati samo še liberalne liste. K temu je prišlo še hujškanje proti Bogu in Cerkvi. Posledice so se pokazale kmalu. Izbruhnil je upor bolnikov, pri katerem so se dogajali strašni izgredi. Potlačili so ga. Kako je bilo potem tam, ne ve nihče. Dela ljubezni, ki so jih opravljali jezuiti, so skoraj vsa prenehala.

Trpeli so reveži, ki so jih osvoobodili nasilstva bogatih jezuitov.

Nesebičnost jezuitov

Zopet pa se je proslavil katoliški duh špancev in nesebično delo jezuitov z dejstvom, da so le-ti takoj začeli iznova delati za Cerkev. Prosilil so škofe, da bi smeli v župnijskih cerkvah spovedovati in pridigati. Saj so na podlagi zakona kot posamezni duhovniki smeli še ostati. In ko sem bil čez čas spet tam, so mi povsod pravili in sem tudi sam videl, da imajo patri več dela nego

prej; njihove duhovne vaje in pridige so bile veliko bolj obiskane. Neutrudljivi so bili v delu za božjo čast in s tem dokazujejo vsakomur, da jim ne gre za lastno udobnost, marveč za blagor duš.

11. Obnova španske katoliške Cerkve

Po revoluciji l. 1931. je za Španijo minila doba počivanja. Začela se je doba boja. Katoliki so se že prebudili. In dosegli bi že veliko več, če bi bili edini. Katolici so si rekli: Španija je prišla v tak položaj, ker je versko in krščansko socialno življenje zastalo. Moramo se temeljito prenoviti. Če bomo v treh, štirih, petih ali desetih letih tako daleč, bodo naši nasprotniki sami od sebe podlegli. Če moramo danes trpeti, se na nas uresničuje beseda Zveličarjeva, da Kristus mora trpe-

ti, da se tako poveljuje, tudi ta Kristus, ki živi v Cerkvi dalje.

Angel Herrera

Ta novi duh je dobil svoje vidno središče v velikem katoliškem dnevniku »El Debate« in v njegovem voditelju Herreri. Važno je, da Herrera ne skrbi toliko za sijajne tiskarske stroje kot predvsem za dobre urednike. Zato si je priredil lastno časninarsko šolo. Mladi ljudje se tu posebej izobražujejo v vseh vprašanih, ki jih obravnava tisk, in v stroki, ki jih zanima gospodarstvo, poljedelstvo, trgovina, politika, kultura itd. Dolžnost vsakega je, da se vsako leto udeležuje duhovnih vaj, vsak dan hodi v cerkev, da vsak dan zmoli primerno molitev itd. Večina hodi dnevno k sv. obhajilu. Že je stala tu cela vrsta teh ljudi, od katerih velja vsak za polk vojaštva. Delali so za prosveto ljudstva s tiskom in z besedo.

(Konec.)

„To je politika...“

Za nekatere je postalo silno neprijetno, ko se je študent začel komunizma otepati. Stvar je bila tako neprijetna, da je bilo treba takoj najti primerno geslo. To rešilno geslo je: »politika«. Vse se proglasi za »politiko«:

odklanjati komunistični »mirovni« kongres v Bruxellesu — politika;

zavrniti komunistično listo na univerzi — politika;

razbiti štrajk na univerzi — politika;

če ne nasedeš ljudskim frontam — politika;

če ne soglašiš z razbojništvu španskih komunistov;

če se boriš zoper nauk marksizma;

če nisi zadovoljen z rusko versko »strpnostjo« in »svobodo«;

če zavračaš krščanskosocialistično strujarstvo in njih pogajanje z levičarji;

če v šoli skušaš komunistično propagando ovirati — politika.

*

Dve skromni želji tičita za tem: ostrašiti in zagnusiti.

Srednješolec naj se ustraši, ker politika je prepovedana in jo pameten fant pri miru pusti.

Drugim naj se boj zoper ko-

munizem zagnusi, češ da je samo umazana politična gonja, katere idealizem mladine ne prenese.

Tako se dela mrtvi mir, v katerem naj potem bujno vzcvetijo ljudske fronte, »mirovni kongresi«, »skupne borbe« za »študentovske« interese, »solidarni štrajki« — in na koncu, če bi šlo po sreči, solidarna revolucija vseh delavnih stanov za enakost in slovensko republiko — vse to seveda strogo nepolitično.

Strmeli bi nad drzno nepoštenostjo te lažnive fraze boljševikov. Čudimo se pa brezmejni lahkovernosti tistih, ki jim še verjamejo.

*

Ves svet danes že lahko vidi, da pri boju s komunizmom ne gre za politične gonje, ampak za odločen boj med vero in nevero. Krščanski svetovni nazor nam je svet in zanj se boriti je naš ponos. Vidimo, da naš hočejo s svojimi lažmi ohromiti, zato jim ne verjamemo in gremo le še bolj odločno v boj.

Ne politični boj, ampak boj proti veri in kulturi divja danes in v tem boju se z nobenimi frazami ne pustimo slepiti.

Občni zbor Akademske Akcije

V petek 27. nov. se je vršil občni zbor Akademske Akcije, ki ima namen delati na to, da se izpopolni ljubljanska univerza. Letos se je po njenem prizadevanju začela graditi nova vseučiliška knjižnica, v svojem nadaljnjem programu pa ima najprej zgraditev kemičnega instituta.

Na kakšen način si nekateri zamišljajo delo pri Akciji, so kazali že razni letaki, ki naj bi pred precej važnimi volitvami ustvarjali potrebno »protiklerikalno« razpoloženje. »Strokovna lista nacionalnih akademikov« si je na tiskanem letaku dovolila agitirati na ta način, da je pozivala akademike, naj »paralizirajo« glasove »črno uniformiranih volilcev« (bogoslovcev), tako da glasujejo zanjo.

Kar se tiče občnega zbora, sta omembe vredni dve dejstvi: srditi »strokovni« napadi na dosedanjega predsednika in žalovanje za preminulo ljudsko fronto na univerzi.

Kdor je objektivno poslušal poročilo predsednika, ki je bil lani izvoljen kot nosilec liste katoliških akademikov, je moral priznati, da je

predsednik storil, kar je največ mogoč. Odborniki drugih list, ki so ves čas, ko je predsednik delal, nedelavno stali ob strani, so na občnem zboru skušali verne poslušalce in morda celo predsednika prepričati, da ni naredil nič, pač pa ves čas uganjal politiko.

Žalovanje za boljše »ljudsko fronto« se vedno znova in znova na vsakem zborovanju in seji začne s stavkom: »Katoliški akademiki so lansko leto odklonili skupno listo za Akademske Akcije. Porušili so enotno študentsko fronto, zato ne dosežemo ničesar.«

To je žalovanje tistih, ki ne morejo več ribariti v kalnih vodah ljudskih front. Študentski interesi zaradi tega niso in ne bodo trpeli, pač pa komunistični. Nas bi bilo sram, če bi danes imeli na naši slovenski univerzi ljudsko fronto, ki je že povsod razkrinkana.

Drugi dan so se vršile volitve. Lista katoliških akademikov je dobila 419 glasov, tako zvana »lista tehnikov« 328 glasov, listi nacionalnih akademikov pa 134 in 105 glasov.

Komunistično varanje

Komunistični kandidat za predsednika Združenih držav Earl Brower je v zmislu nove komunistične taktike lovil tudi glasove katoličanov. Ker je proti njemu ostro nastopil znani profesor katoliške univerze v Washingtonu dr. Dalton J. Sheen, je komunistični voditelj izjavil, da je on za svobodo in da je religioznega mišljenja. Sheen mu je nato jasno in javno dokazal, da so njegove trditve v nasprotju s sklepi komunističnega svetovnega kongresa, ki mu je predsedoval prav Earl Brower sam.

Papež o belih

Papež ne odobrava vsega, kar utegnejo storiti »beli« v Španiji:

»Gorečnost in težave obrambo prelahko napravijo pretirano in ne popolnoma opravičljivo...«

Sovjetski humor

Nekega dne je bil v ruski norišnici najavljen obisk Stalina in Vorošilova. Upravitelj blaznice je vsak dan učil blazneže, kako naj pozdravijo visoka gosta. Ko sta Stalin in Vorošilov prišla, so začeli blazneži vzklikati: »Zdravstvuj naš vodja, tovariš Stalin!« Vsi so vzklikali, le vratar norišnice je molčal kot grob. Stalin ga vpraša: »Čemu pa ti molčiš?« Vrtar mu krepko odgovori: »Saj jaz nisem blazen...«

Žosisti — pravica za vse!

»Zahtevamo pravico za vse, za liste, ki mislijo kot mi, in tudi za druge.« piše žosistovska »La jeunesse ouvrière«. »Tudi, kadar bodo trpeli krivico naši nasprotniki, pa če nam nasprotujejo vedno ali le trenutno, jo bomo zahtevali z njimi in zanje! Tudi kadar bodo krivico trpeli tisti, ki hočejo delavsko vprašanje drugače rešiti kot mi, bomo zanje prav tako zahtevali.«

Izpreobrnitve v Avstriji

V Avstriji se vrši že nekaj let znatno gibanje za vrnitev v katoliško Cerkev, kar najbolj osvetljujejo sledeče številke:

Leta 1935 so vpisali 6511 vrnitev proti 1795 izstopom. Skupno štejejo za zadnja tri leta (1933 do 1935) 50.000 povratkov v Cerkev. Te številke veljajo le za Dunaj; toda pravijo, da je tudi drugod po Avstriji to gibanje precej močno. Istočasno vedno bolj pojema število upepeljenih. Od 3523 leta 1932 je padlo na 2544 leta 1935.

Tisk v Belgiji

Mala katoliška Belgija ima relativno najmočnejši katoliški tisk. Izdaja dnevno 995.000 izvodov katoliških časopisov. V tej deželi izhaja 310 katoliških revij.

MI MLADI BORCI

” nudimo svojim naročnikom knjižno zbirko „Naša pot“ po znatno znižani ceni

Kdor je naročnino naprej poravnal vsaj za pol leta, dobi pri svojem poverjeniku poljuben zvezek »Naše poti« po znatno znižani ceni

Hiter plačnik prihrani upravi lista trud in stroške za tirjanje in drugo

Ugodnost za ugodnost!

Letos izidejo trije ali štirje zvezki »Naše poti« v knjigotrški ceni 30 ali več dinarjev

Naročnik, ki bo kupil vse zvezke »Naše poti« enega leta, dobi na ta način list

t a k o r e k o č z a s t o | n j

Starejši zvezki naročnikom na razpolago po istih pogojih, kar jih ni pošlo

Odg. urednik: Ciril Kovač (Ljubljana). Izdaja konzorcij (J. Prešeren, Ljubljana) Tiska Misijonska tiskarna, Groblje-Domžale (Jože Godina).